

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στεφάνον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — δὲ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ὅγδόν Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ μοῦρλα 'στὸ Παρίσι ξακουστή.

Πεντακόσα πενήντα κι' ἐννέα,
τῆς Κορδόνας καμώματα νέα.

Ἀθώωσις πρώτη λαμπροῦ στρατιωτῆ.

Γιὰ τοῦ Καλομενοπούλου τὴν ἀθώωσι κι' ἐγὼ
τὸν καθένα Στρατοδίκη τὸν δοζάζω κι' εὐλογῶ.

Τοῦ λεβέντη τοῦ σπυθᾶτου χίλιχ δῶστε του φιλιὰ,
τοῦ πρεπε στεφανωμένος 'στους κριτάδες του νὰ 'βγῇ...
τὸν εἰδικασαν ἐκεῖνοι, ποῦ 'στὰ νειάτα τὰ παληὰ
τιναχθῆκαν σὰν καὶ τοῦτον 'στοῦ πολέμου τὴν κραυγή.

Μὲς 'στὸν πόνο καὶ 'στὴ θλίψι τῆς ἀτέλειωτης βραδυᾶς
κάθε κρύος νόμος παύει,
κι' εἶναι νόμος ἡ λαχτάρα τοῦ σπαθιοῦ καὶ τῆς καρδιάς
σὰν βογγοῦν ἀδελφικὰ σκλάβοι.

Κάθε νόμος, κάθε τύπος αὐστηρὸς νὰ βουβαθῇ
κι' ἀλαλάζουν μὲ τὰ νειάτα πολεμάρχων γηραιά :
«δόξα νάχη τὸ τουφέκι, δόξα νάχη τὸ σπαθί,
σὰν ἀστράφη καὶ βροντήση μὲς 'στῶν σκλάβων τὴν φωτιά.»

Ψῆφος ἄσπρη περιμένει σὰν τῆς Κρήτης τὸ παιδί
καὶ καθένα παλληκαρί, ποῦ κλεισμένο κελαῖδε...
λιποτάκτας σὰν κι' αὐτοὺς ὁ λαὸς τοὺς στεφανώνει
κι' ἡ σημαία τοῦ στρατοῦ τιμημένους τοὺς ἰσχύονει.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος δκέτος.

Φ. — Ἐμαθες, Περικλέτο μου, χαμπέρια φοβερά ;
ὁ Θεωρῆς ἐκόρωσε καὶ τούτη τὴν φορὰ,
κι' ἐκ τῆς ὀργῆς ἐθόλωσε τὸ λαμπερὸ τοῦ μάτι
καὶ τῷβαλε γεινάτι

νὰ χώση μὲς 'στὴν φυλακὴ τὴν καθ' ἐφημερίδα,
ποῦ τῆς Κορδόνας μάχεται τὴν τρώγουσαν μερίδα.
Καὶ τώρα 'στὴν Ἀ κ ρ ὀ π ο λ ι ν βαρὺς θὰ ξεθυμάνη
κι' ἐπῆγαν 'στὰ Γραφεῖα τῆς Ἀνακριταί Ρωμάνοι,
κι' ὁ Ρέπουλης, συντάκτης τῆς τὰ μάλα σθεναρὸς,
τοῦ Κουσουλάκου συντροφιά μὲ τὸ στανεῖο πηγαίνει,
κι' ὁ Κουσουλάκος ὁ τοῦ Σ κ ρ ῖ π γελῶν ὁ καφερός
εἰς προὔπαντησιν θερμὴν τοῦ συναδέλφου βγαίνει.
Ρέπουλη καλῶς ὤρισες, καλῶς σὰς 'βρῆκα, φίλοι...
πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ νάλθης ἀπ' ἐδῶ πέρα ;
ὁ νομιμόφρων Θεωρῆς ἠδούκησε νὰ στείλῃ
κι' ἐμὲ τὸν ἀνεξάρτητον ν' ἀλλάξω τὸν ἄερα.
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, καὶ μὴ 'ρωτᾶς γιατί
σὲ στέλλουν 'στὸν Στρατῶνα,
κάτσε νὰ πάρης κόρυζα καὶ ψείρα στερωτή,
ὅπου νὰ πάη γόνα.

Π. — Τὴν φυλακὴ, βρε Φαδουλῆ, μοῦ δεῖχνει κάποιο χέρι,
κι' ἐκεῖ θὰ μένουν τοῦ λοιποῦ χειμῶνα καλκαῖροι,
ὅσοι δὲν ἐπροσκύνησαν τοῦ Μπαρμπά τὴν μανίκα
κι' ὅσοι θρασεῖς ἀποτολμοῦν νὰ λέν τὰ σῦκα σῦκα.

Φ. — Ἐκεῖ καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, τὸν βίον θὰ περάνης,
ἐκεῖ ποῦ τὸ βασιλεῖον κυριαρχεῖ τῆς ψείρας,
ἂν μ' εἶνα λόγον μοναχὰ τολμήσης νὰ ρυπάνης
τὴν καλλονὴν τὴν ἄσπιλον τῆς κροκωτῆς πορφύρας.

Κι' ἂν εἶσαι μπεχλιθάνης
μ' ὀλίγον νοῦν ἀκόμα,
καὶ τὸνομα μὴν πιάνης
τοῦ Βασιλῆα 'στὸ στόμα.

Μὴ φαίνεσαι στωμύλος,
ἀλλέως ἢ Κορδὸνα,
τῆς Βασιλείας στόλος
καὶ μαρμαροκολῶνα,

Μ' ἓνα βερὺ λουκέτο
σοῦ στέλλει τὸν Ρωμῶνα,
καὶ τότε, Περικλέτο,
τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω ;

Π. — Μὴ μοῦ τὸ λές, καὶμένε,
καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,
κι' οἱ κρόταφοί μου καίνε
καὶ ρίχνω τὸ καλέμι.

Βλέπεις ἐκεῖ τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος,
ὅπου δεσπόζει κραταιὸς τῆς κόρυζας ὁ θρόνος ;
βλέπεις τὴν γῆν τῆς Χαναάν, τὸν τόπον τῶν Ἀγγέλων ;
ἐκεῖ παντὸς κλαμαρᾶ διαγελά τὸ μέλλον.
Δός μου λουκέτο 'γρήγορα τὸ στόμα μου νὰ κλείσω,
δὲν ἔχω χεῖλη νὰ σοῦ πῶ καὶ γλώσσα νὰ 'μιλήσω.
Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ σὰν τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
καὶ μόλις τὰ μεσάνυκτα 'στὸ στρώμα μου ξαπλώσω
βλέπω 'μπροστά μου ξυπηγὸς τὸν κύριο Ρωμῶνα
καὶ πέφτω 'μπρός του μπρούμυτα νὰ τὸν ἐξιλεώσω.
Ἐκεῖνος ὅμως ἀπηνῆς μοῦ ξεφουρνίζει μὴνυσιν
κι' ἐγὼ θρηνῶ τὸ ροιζικὸ τοῦ καθενὸς μωροῦ μου,
κι' ἀπὸ τὸν τρόμον, Φασουλῆ, καὶ τὴν σφοδρὰν συγκίνησιν
χίλιαι φορὰς σηκώνομαι καὶ τρέχω πρὸς νεροῦ μου.
Φ. — Κι' ἐγώ, βρέ Περικλέτο μου, μετὰ γυμνοῦ φασγάνου
νομίζω πῶς με κυνηγᾷ τὸ φάσμα τοῦ Ρωμῶνου,
κι' ἐν μέσῳ τῶν συμφορῶν καὶ τῶς σκυλοζέστης
καταδιώκομαι σκληρῶς σὰν παλαιὸς Ὀρέστης.
Π. — Νάτος! θαρρῶ πῶς ἔρχεται...
Φ. — Ποιός, μωρέ, ποιός;
Π. — Ἐκεῖνος.
Φ. — Κρύψε με, Περικλέτο μου, γιατί θὰ γίνῃ θρῆνος.
Π. — Νάτος! τρεχάτος ἔρχεται Ρωμῶν νὰ κατασχέσῃ.
Φ. — Θαρρῶ πῶς 'πῆρε καὶ τριχίαις μαζί του νὰ μᾶς δέσῃ.
Π. — Ἐσώθηκαν τὰ ψέμματα καὶ πᾶνε πιά τὰ γέλοια μου.
Φ. — Ἄλοι 'στὴν Φασουλῖνα μου, ἄλοι καὶ 'στὰ μουρέλια
Π. — Σέ χαιρετῶ με δάκρυα μεγάλα σὰν τοὺς βώλους. [μου!
Φ. — Ἀφίνω γεῖα 'στους φίλους μου καὶ 'στους 'δικούς μας
[δλους,

καὶ κόβοντας καὶ τὰ μαλλιά, ποῦ μ' ἔκαναν σὰν διᾶκο,
τρέχω νὰ βρῶ τὸν Ρέπουλη, νὰ βρῶ τὸν Κουσουλᾶκο.
Ἀφίνω γεῖα 'στους φίλους μου, τοὺς χωρατάδες παῦω...
πρὸς τί κι' ἐμὲν ἀδέσμευτον νὰ με κρατοῦν ἀκόμη ;
εἶναι καιρός, μωρέ παιδιᾶ, κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω
τὸ τί θὰ πούν Συντάγματα, θεσμοί, χεσμοὶ καὶ νόμοι.
Καιρός νὰ γίνουν κι' εἰς ἐμὲ διατυπώσεις τῶσαι
καὶ ν' ἀπαγάγουν δέσμιον κι' ἐμὲ πρὸς τὸ σταυρῶσαι.
Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος...
τίς εἰσελεύσεται ἐν αὐτῷ μετὰ λαμπρῶς πομπῆς;
ὁ ριζοσπάστης τοῦ Ρωμῶν καὶ ἀνάρτης φημφορόνος,
ὁ λάμπων κι' ἐκ τῶν ἐπισθεν καθὼς πυγολαμπίς.
Οἱ νόμοι δὲν ἐγράφθησαν γιὰ νὰ γενοῦν κουρέλι
κι' ὅταν ὁ νόμος θέλῃ,

ὀφείλεις τὸν αὐχένα σου νὰ κύψῃς ταπεινῶς
χωρὶς αὐτὸ νὰ τὸ θαρρῆς σπουδαῖον γεγονός.
Εἶναι καιρός, μωρέ παιδιᾶ, κι' ὁ νόμος νὰ δουλέψῃ
πρὶν πάρωμε κατήφορο κι' ἐμεῖς ἢ παπαρδέλαι,
καὶ τότε τὸ Βασίλειον τοῦ νόμου θὰ σαλέψῃ
καὶ τότε με τὸ Σύνταγμα τυλίξετε σαρδέλαι.

Ὅταν ὁ νόμος μᾶς καλῇ
'στους παλαιούς Στρατῶνας,
κανεῖς δὲν πρέπει ν' ἀπειλῇ...
δὲν μᾶς βλαστᾷ... μεταβολή,
ἐδῶ τὸ Δίκαιον λαλεῖ
κι' ἡ Θέμις τῆς Κορδόνας.

Καιρός κι' ἐγὼ τὴν δύναμιν τῆς Θέμιδος νὰ μάθω,
αὐτὴ θὰ φέρῃ τῶν κακῶν ἐντελεσάτην ἱσιν,
ἄρατε πύλας φυλακῆς κι' ἂν εἰμαρταί νὰ πάθω
τοῦ Φερεκύδη τοῦ σοφοῦ τὴν ἐνδοξὸν φθειρίαν.
Ἐγείρου, νόμε, κι' ἄρχισε τὸ καθεστῶς νὰ σκέπῃ...
γυναῖκα, νᾶρχεσαι συχνὰ τὸν ἄνδρα σου νὰ βλέπῃ,
στέλλε μου πάντα μπόλικα τσιγάρα καὶ ταμπάκο,
φέρνε καὶ βύσσινον γλυκὸ, φέρνε καὶ κουκουναρί,
νὰ καρδαμύσω μιὰ χαρὰ καθὼς τὸν Κουσουλᾶκο,
ποῦ μέσ' 'στὸ φρέσκο 'πάχυνε κι' ἐγίνηκε μανᾶρι.
Τὸν Φασουλῆ σου μὴν ξεχνᾷς, μὰ κάποτ' ἐκεῖ πέρα
φέρνε μαζί καὶ τὰ παιδιᾶ, καρπούς θερμῶν ἐρώτων,
καὶ φέρουσα παράδειγμα τὸν ἄθλιον πατέρα
ἐμφύσα τους τὸν σεβασμὸν ὑπὲρ τῶν καθεστῶτων.
Τὸν Φασουλῆν ἐν φυλακῇ κανεῖς ἄς μὴν ξεχνᾷς...
στέλλε μου καὶ τὸν σκύλο μου πέρα νὰ μοῦ κάνῃ.

Μὴν κλάψῃς, Φασουλῖνα,
γιὰ 'μένα τὸν κρητῆνα,

κι' ἡ Θέμις οὕτως ἀπειτεῖ, λευκαφορούσα κόρη...
δικαίαν τὴν φυλακίσιν καὶ νόμιμον θεώρει.
Ὁ νόμος μᾶς ἀνώτερον κανένα δὲν γνωρίζει
κι' ἴσους καθ' ὅλα θεωρεῖ κι' αὐτοὺς τοὺς Κορδόνάτους,
στέλλε καὶ τὴν γαϊδάρα μου ἀπέξω νὰ γκαρίζῃ
τὸ κύρος τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν τοῦ κράτους.
Π. — Ἄς σπεύσωμεν 'στὸν Θεωρῆν μετὰ θερμῆς δεήσεως
κι' ἴσως καὶ πάλιν τύχωμεν γενναίας συγχωρήσεως.
Φ. — Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν με θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν Δράκοντα, τῶν νόμων τὴν κρητῆνα.

Δέσσις θερμοτάτη τῆς δυνάδως ἐμπρός εἰς τὸν δεσπότην τῆς Ἑλλάδος.

Φ. — Ἀρχικορδοναλήπασαδικοτατορεῖλάμα,
κατέβα 'λίγο κι' ἄκουσε καὶ τὸ 'δικό μας κλάμμα.
Ἦλθαμ' ἐδῶ γονατιστοὶ 'στὰ πόδια σου νὰ πείσωμε
καὶ με στηθοκτυπήματα νὰ σέ πρκακλέσωμε,
καὶ τώρα σ' ἐξορκίζομε 'στῆς δῆς σου φαβορίταις
νὰ λυπηθῇς κι' ἐμᾶς τοὺς δῆς τοὺς κηφοκαμελίταις.

Π. — Ἐγώ, μπάρμπα Θεωράκη,
πρὸς ἐκείνους ἐξ ἡμῶν,
ποῦ σηκώνουν μπαϊράκι,
λέγω πάντα με θυμόν:

«Γιατί, βρέ κλαμαραδες
καὶ διαβόλου μασκαράδες,
σκουίζετε 'στὸν Δεληγιάννη
πῶς δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς

τὰς σκηνὰς τῆς Καρκλοῦς
καὶ τὴν κόκκινη τὴν σκούφια,
καὶ τοὺς λόγους τοὺς πολλούς,
ποῦ καρύδια 'βγῆκαν κούφια,
καὶ τὰ προνοντισιζιμένα,
τὰ παντοῦ σχολιασθέντα;

Λέγω καὶ 'στὸν Φασουλῆ
ὅταν περὶ σοῦ λαλῇ:
«Ἄν ὁ Θεωρὸς ποτὲ
κόκκινο 'φοροῦσε σκούφο,
ἀλλ' ἐκεῖνος, βρέ κουτέ
καὶ βλακέντιε καὶ μποῦφο,
ἦτο Θεωρὸς ἀντάρτης
καὶ Βουλγαροκτόνος λέων,
κι' ἰθαπτίσθη Μποναπάρτης
καὶ μεγάλος Ναπολέων,
Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων.

«Τέτοιος ἦταν, τέτοιος μένει,
ἓνα κατὶ ποῦ σημαίνει,
κι' εἴθευρε, βρέ φουκαρᾶ,
μὲς 'στῶν λόγων τὴν ἀντάρτα,
πῶς ἡ σκούφια μιὰ φορὰ
θὰ γενῇ χρυσὴ τιάρτα.

«Εἰς ἀνθρώπους σὰν καὶ τοῦτον, ποῦ παράσημα σωρίζουν,
ὅλα πᾶνε καὶ ταιριάζουν,
ὁ δὲ κόκκινος ὁ σκούφος νέαν αἰγλήν τοὺς προσθέτει,
ἀλλ' ἐμεῖς οἱ Φασουλῆδες, ἀλλ' ἐμεῖς οἱ Περικλέτοι,
μὲ τί μούτρα, μὲ τί τίτλους καὶ μὲ τί περγαμηνὰς
τὸν τολμήσωμεν ὀξείας νὰ γρυλλίσωμεν φωνάς;

«Μία σκούφια, βρέ βουβαλί,
παρδαλοκοκκινωπὴ
'στὸ 'δικό μας τὸ κεφάλι
φαίνεται αἶσχος κι' ἐντροπή.

«Κι' ἂν 'στους ἄρχοντας οἱ σκούφοι
δίνουν δόξαις περισσαῖς,
μὰ γιὰ 'μᾶς, μωρέ μαγκούφη,
θᾶναι μόνον Μενδρεσές.

«Ὅλοι βγάλετε τὴν σκούφια, βγάλετέ την, φαμφαρόνοι,
καὶ κανεῖς μὴ τὴν λερώνη,
ἐπειδὴ καμμὴν ἡμέρα τὸ Κορδὸνι μᾶς ἂν πείσῃ,
πιθανὸν νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ νὰ τὴν ξαναφορέσῃ,
καὶ γιὰ τοῦτο, πατριῶται,
πρέπει νὰ τὴν εὕρῃ τότε
παστρικὴ σὰν τὸ 'ψηλό του, παστρική σὰν τὸ καστόρι,
δίχως νᾶναι λιγδιασμένη καὶ τῶν ἄλλων ἀποφόρι».

Τέτοια λέγω νύκτα 'μέρα
καὶ τοὺς πέσον τὸν ἄερα,
ὅμως σὺ, Μαχαράγιᾶ,
καὶ Δικτάτορ πάσης γῆς,
μὴ μὲς στείλῃς σὰν τραγιά
εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς.

Φ. — Ὡ ρόδον μᾶς ἀμάρτυτον, καμῖλια, μαργαρίτα,
κυπαρισσένιο μου κορμί κι' ἄσπρη μου φαβορίτα,
ρίξε καὶ κατεπᾶνω μου τὰ τρυφερά σου μάτια
κι' ἐγὼ γιὰ σένα γίνομαι σαράντα δῆς κομματια.
Γιὰ Σουμαδάκια χάνομαι, γιὰ Θεωρῆ πεθαίνω,
γιὰ τὸν Κορδοναρούμπικο σχίζω τὴν γῆ καὶ μπαίνω.

Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου θρασύ,
μήτε τὴν σκούφια 'φόρεσα, ποῦ λάμπρυνες ἐσθ,
κι' ὅταν ὁ Περικλέτος μου καμμιά φορὰ μοῦ πρᾶνῃ:
«βάλτην καὶ σὺ, βρέ Φασουλῆ, νὰ 'δῶ πῶς σοῦ πηγαίνει»
ἐγὼ φορώντας τρικαντὸ
'στὸν Περικλέτον ἀπαντῶ:
«Ὁ Θεωρῆς τὴν 'φόρεσε κι' ἐγὼ νὰ τὴν λερώσω;
δὲν θέλω νὰ τὸ ξαναπῆς νὰ μὴ σέ μπαγλαρώσω».

Λυπήσου με, Κορδόναρε, στάσου νὰ σοῦ 'μιλήσω,
δὸς μου τὸ χέρι ποῦκοψες νὰ τὸ καταφιλήσω.
Δέξου με 'στὸν Νυμφῶνα σου καὶ μὴ μ' ἀποκηρύττης,
ἐγὼ κι' ὅποταν ἀναψε τὸ ξαφνικὸ τῆς Κρήτης
καὶ μ' ἐρωτοῦσε κἄποτε κανέννας φαφλατᾶς
τί τάχατε νὰ σκέπτεσαι καὶ τί νὰ μελετᾷς,
εἰς ὅλους ἔλεγα «σκασμὸς κι' ὑπομονή, βρὲ νάνοι,
κι' ὁ Θεοδωρὴς τὸ θαῦμα του θὰ μᾶς τὸ ξανακάνη.»

Καὶ δὸς του κι' ἐμουρμούριζε ἡ καθεμιὰ μαγάρη,
μὰ σὰν ἐπήρκανε φωτὶχ τοῦ στόλου τὰ φουγάρη,
ὅταν κι' ἡ Μοῖρα 'κάπνιζε σὰν νᾶταν μαγειρὸ
καὶ νέον θάρρος ἔδειξε ἀνέλπιστο κι' ἀντρίκι,
τοὺς εἶπα «δὲν σᾶς τᾶλεγα, μωρὲ κηφηναρὶό;»
κι' ἐκεῖνοι 'βουβαθήκανε καὶ μοῦπαν «εἶχες δίκη».

Ἐγὼ γιὰ σένα πάντοτε καὶ τί καλὰ δὲν ψάλλω
κι' ἀλάργα καὶ κοντά σου;...
ἐγὼ καὶ μὲ τὸν Σώλσθουρου τῶν Ἀγγλῶν παραβάλλω
τὴν ἐξοχότητά σου,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν γέρο τοῦ Μωρηᾶ, 'στοῦ κόσμου τὸν μπαμ-
τὸν 'βρίσκω μία νοῦλα. [πούλα,

Ἐγὼ σὲ λέγω κι' ὅμοιον μ' ἐκείνους τοὺς Λαπίθας,
ὅπου τὸ πάλ' ἐνίκησαν τοὺς γείτονες Κενταύρους,
καὶ δίχως νᾶμαι Δῆμκρχος, τοῦπίκλιν Κολοκύθας,
γεραίρω τοὺς θριάμβους σου καὶ τοὺς Μεγαλοσταύρους,
καὶ σκούζω σὺ πῶς ἔλυσες τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης
καὶ λάμπεις σὰν Αὐγερινὸς καὶ σὰν Ἀποσπερίτης.

Κι' ἂν μοῦ 'πῇ ποτὲ κανέννας ἀηδέστατος σκλιάρης
ὅτι θέλεις γιὰ Δικτάτωρ τῆς Ἑλλάδος νὰ ποζάρης,
τότε τὴν φωνὴν ἐντείνων
ἔτσι λέγω πρὸς ἐκεῖνον :

«Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι, κατὰ πάντ' ἀκμαῖος νοῦς,
ἀποφεύγει τὰ συνήθη καὶ τοὺς τόπους τοὺς κοινούς,
Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι, χρυσαλλὶς τοῦ κράτους κούρη,
δὲν πετᾷ μὲ τὴν μουτσούνα τοῦ παλῆου κοκκινোসκούρη,
Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι, Παντοκράτωρ εὐσταλῆς,
θέλει τώρα νὰ πετάξῃ πρὸς τοὺς κήπους τῆς Αὐλῆς.

«Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι θὰ προκύψῃ κατ' αὐτὰς
φοβερὸς Σεῖχουσλάμης καὶ Δερβίσσης καὶ Σοφτᾶς,
Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι μὲς 'στοὺς τρέχοντας λιμούς
θὰ βυζᾷ κατὰ βᾶθος κάθε νόμου τοὺς χυμούς.

«Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι, ποῦ τὸν ἐπίασαν θυμοί,
δὲν θ' ἀφήσῃ τοὺς ἀπίστους μὲς 'στῶν νόμων τὸ Τζαμί,
θὰ προσεύχεται δ' εἰς τοῦτο μὲ φωνὴν διὰ πασῶν
φέρων πλῆθος ἀδινάων μελισσῶν.

«Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι, πάντ' ἀνήσυχο κεφάλι,
θέλει πράγματα καινούριχ κι' ὅλους μέσα θὰ μᾶς βάλῃ,
Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι, πρῶτος βλάμης τοῦ Σουλτάνου,
τώρα βάλθηκε νὰ παίξῃ καὶ τὸν ρόλο τοῦ τυράννου,
Θεοδωρὴς ὁ κύριός μοι καὶ φωστὴρ τῆς Καρκαλοῦς
ὅποιον ρόλο καὶ νὰ παίξῃ δὲν χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς».

Π.—Σὲ τὸν μακκαριώτατον, ὃν τρέμει πᾶσα γῆ,
σὲ κι' ἡ ψυχὴ μου σήμερον θαρροῦσα σ' εὐλογεῖ,
σὲ τὸν διέποντ' ἀσφαλῶς ὑπόσκαθρον ἀκάτιον,
σὲ τὸν περιβαλλόμενον τὰς φλόγας ὡς ἱμάτιον,

σὲ τὸν συγκαταβαίνοντα πρὸς ὃν ἐμπρὸς σου κλαίει,
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πιστοὺς ἐν οἰκτιρμοῖς κι' ἐλέει.

Σὲ τῆς Αὐλῆς τὸν φύλακα, μὰ καὶ τοῦ Κεντρικοῦ,
σὲ τὸν ἀνταποδίδοντα καλὸν ἀντὶ κακοῦ,
σὲ τὸν εὐίλατεύοντα τὰς ἀμαρτίας πάσας,
τὸν ἐν καπνοῖς θολώσαντα τὰς κυανᾶς θαλάσσης.

Θεοδωροῦλα τὸ νομά σου
καὶ καπνὸς τὸ φύσημά σου.

Σὲ τὸν θεώμενον
νικῶν εὐκλείας,
σὲ τὸν ἰώμενον
πολλῶν κοιλίας.

Σὲ τὸν πυκνοῦντα
καπνοὺς καὶ νέφη,
σὲ τὸν ποιοῦντα
πολλῶν τὸ κέφι.
Σὲ τὸν κακίζοντα
τρελλοὺς ἀγῶνας,
καὶ φυλακίζοντα
τοὺς Μακεδόνας.
Σὲ τὸν ποιοῦντα
Συνοδικούς
παθαίνειν ποῦντα
καὶ κωλικούς.
Σὲ τὸν ἀρμόζοντα
τὴν ἀρμονίαν,
κι' εἰς ὅλους κρῶζοντα
εὐδαιμονίαν.
Σὲ τὸν ἀγγέλλοντα
πῶς πλοῦτος ρέει,
κι' ὅμως μὴ θέλοντα
πληρῶσαι χρεῖ.
Σὲ τέλος πάντων,
πηγὴν ταλάντων,
θεσμῶν ἀχράντων
σελαγισάντων
ὡς ἀδαμάντων,
γίγα γιγάντων
καὶ Κορυβάντων,
τρὶς ἀναβάντων
καὶ καταβάντων.

Φ.—Ἀπὸ Ρωμᾶνους καὶ λοιποὺς τὸν ὑμνητὴν σου ὡσεὶ
ἄχ! μὴ μὲ στείλῃς φυλακὴν στεφάνη νὰ σοῦ πλέξω,
τοὺς ἄλλους ὅλους, Κόρδονε, μὲς 'στὴν κατώγα χῶσε
κι' ἐμένα μόνον ἄφησε νὰ τοὺς γελῶ ἀπ' ἐξω.

Μὴν ἀφήσῃς μὲς 'στὴν πείνα
τὸν χορτάτο Φασουλῆ,
τὰ παιδιὰ, τὴν Φασουλῖνα,
τὸ γαῖδουρι, τὸ σκυλί.
Ἄχ! ἐλέησε, Δεσποτὴ,
τὴν γνωστὴ τὴν φαμελιά
τοῦ ξυλένιου πατριώτη,
νὰ σὲ λήῃ Βασιληᾶ,
καὶ νὰ ψάλλῃ 'στοὺς αἰῶνας
τὴν αἰδὶον τιμὴν
καὶ τὸ κράτος τῆς Κορδόνας...
ἀλληλοῦχ κι' ἀμήν.